

Jan Keller: Hranice světa bez hranic

- editor007 | 2. dubna 2024

SVĚT: Konflikt na Ukrajině znovu otevřel otázku územní celistvosti států.

Po odtržení Kosova od Srbska, které zařídily před čtvrt stoletím s naším souhlasem armády NATO, se v centru pozornosti ocitají východní a jižní části Ukrajiny. Paralely jsou nepříjemné. NATO tehdy vzorově předvedlo, jak lze i bez mandátu OSN řešit mezinárodní spory naprosto humanitárně s použitím hrubé síly. Ve světě bez hranic byly vykroužleny nové hranice. Mnozí tehdy nepochopili, o jak ožehavou věc se jedná. Pokud se jednou začne s hranicemi hýbat, nikdo pak už neví, kde to všechno může skončit. Právě ve střední Evropě je potenciál nekonečných územních svárů dán přímo historicky.

Situace je to docela paradoxní. Francouzský filozof a publicista Régis Debray si vlastně jen nedávno dělal z ideologie mizení hranic legraci, když se vyjadřoval ke zvyku převážně levicově liberálních hnutí definovat se jako „organizace bez hranic“. Poněkud ironicky na adresu progresivistů poznamenává, že na jejich seznamu už chybí snad jen organizace s názvem „Celníci bez hranic“.

V Evropské unii se situace stává krajně absurdní. Státy, které jsou odhodlány chránit si všemi prostředky každý metr čtvereční svého území, rozhodují stále méně o tom, co se na jejich území bude dít, jaké zákony na něm budou platit a co všechno v něm budou muset z důvodu svého členství provádět, nařizovat a zakazovat. Jejich zemědělci mají stále méně co mluvit do toho, čím budou rodnou hroudu hnojit, co na ní budou pěstovat a co budou moci chovat ve stájích. Podobně direktivně je určováno, co a jak dlouho budou státy na svém tak žárlivě strážném území moci těžit v dolech, zpracovávat v hutích a produkovat v energeticky náročnějších provozech. Jinak nepochybně zcela suverénní země nebudou moci časem ovlivňovat, v jakých domech bude jejich obyvatelstvo bydlet a v čem se bude dopravovat za prací i zábavou.

Hranice jsou vymazány nejen v rovině rozhodování, pokynů a nařízení. Intenzivně se pracuje na tom, aby přestaly existovat také pro volně proudící migrační toky. Nároky na kvóty pro přijímání migrantů a celé dávkování objemu „povinné solidarity“ zůstávají zcela bez hranic a jedinou jistotou se stává, že do budoucna už jen porostou.

Francouzský novinář a spisovatel Éric Zemmour v jedné ze svých knih popisuje cílový stav, k němuž to povede: „Francie už nebude zemí odlišnou od jiných, ale jen jeden z koutů planety. Už nebude lidem, ale sbírkou nediferencovaných individuí, narozených náhodou v Paříži či jinde. Už nebude suverénním národem, ale sumou občanů světa, kteří budou mít povinnost přijímat jiné občany světa. Bude anonymním bodem na globusu donuceným udělat místo jiným anonymním bodům globu, komukoliv přicházejícímu odkudkoliv a jdoucímu kamkoliv.“

Je nepochybné, že i poté bude Francie považovat své hranice za právě tak posvátné a své území za zrovna tak nedotknutelné, jako jsou území sousedních států, které budou vypadat naprosto stejně jako ona. Je to jen jedna z mnoha zvláštností pozoruhodné doby, ve které jsou zcela volně překračovány jakékoliv hranice rozumu i vkusu, jakékoliv hranice toho, co je ještě považováno za normální. Staří Řekové označovali touhu překonávat hranice drzostí slovem hybris.

Ocitli jsme se ve světě, ve kterém je územní celistvost států z historických důvodů považována za natolik posvátnou, že její porušení může vést k válce, která hrozí zničit úplně všechno. Zároveň žijeme ve světě, ve kterém je překračování hranic rozumu a posouvání hranic morálky považováno za jedno ze základních lidských práv.

Také my patříme k těm, kdo jsou pyšní na celistvost svého území, o kterém budeme rozhodovat stále méně, aniž bychom mohli do budoucna ovlivňovat, s kým je budeme muset zcela dobrovolně společně sdílet. Takové poměry odpovídají údajně našim nejvyšším hodnotám. Krmení od rána do večera těmito výživnými hodnotami, posouváme se nezadržitelně k nejzazším hranicím báječného světa bez hranic.

AUTOR: Jan Keller

[ZDROJ](#)